

„Щомъ той стои по духъ и по сила така далеко отъ човѣцитѣ, трѣбва да е близко до божествата: само боговетѣ сж толкова всемогъщи, та съ единъ погледъ, съ една помисълъ да изцѣрватъ безнадеждно болнитѣ. Но нашитѣ богове не щѣха да ми помогнатъ Нека изпитама силата на Бога, на когото тоя Назарянинъ обявява, че е синъ“.

И вѣрата растѣше въ душата ѝ

Поппея реши да иде въ Иерусалимъ, дето ѝ се каза, че най-лесно може да срещне Исуса. Но като знаеше, че мжжътъ ѝ нѣма да склони, щото една горда и високородна римлянка да се унижава съ молба предъ единъ презренъ еврейски магесникъ, тя обяви на Клавдия, че горещо желае да посети баща си (Пилатъ) Тая прищявка, изпълнението на която бѣ придружено съ толкова трудъ и умора, за една жена въ положението на Поппея, слиса Клавдия.

Но нейнитѣ молби и настоявания бѣха тъй неотстѣпни, щото той най-после не можа да откаже на любимата си страдаща жена. положи я въ богата колесница съ пухови копринени възглавници и я изпрати съ най-вѣрнитѣ си слуги къмъ юдейската земя.

И следъ като пѣтува три дни по друма, който лжкатуши по източнитѣ поли на Ливанскитѣ планини, Поппея пристигна въ юдейската земя, и кжде обѣдъ на четвъртия день приближи съ колесницата си къмъ Иерусалимъ.

Това се случи току-що преди еврейската пасха.

И когато се запжти къмъ северната врата на града, видѣ, че изъ нея бѣше излѣзло множество народъ, срѣдъ което свѣтѣха шлемове на римски